

L'

estiu a ciutat és un sol que cau de bat a bat entre carrers plens de cotxes. És caminar per la vora de l'ombra. És enyorar les persianes verdes de la migdiada quan tot el poble està en silenci. És el color amarg de la cervesa que et fa xerrar a la barra d'un bar després d'un llarg viatge.

A l'estiu, la pupil·la tendeix a amarar-se d'imatges de mar i de colzada de riu verd i profund. En dia de xardor, surts al patí i la calor espessa et recorda una altra calor antiga de quan havies d'anar a collir peres o préssecs al reng del bancal. Al fons de tot, la pell recorda.

Els films i les telesèries omplen la pantalla de platges mediterrànies i de galtes de culs californianes, rutilants i perfectes, però el teu record de l'estiu és la garbinada perfumada de pinassa que et refresca la cara quan camines pel poble batut per l'artilleria del sol. És el record de la suor que et baixa esquena avall, són les xerrameques dels pardals i el vol alt de les orenetes, al capaltard.

En temps de joventut, quan no podia anar pas a les platges perquè pencava, el meu ideal d'estiu era una mescla de Bach i de mar blau cel entre pins i camises folgades. Era una imatge tòpica que, més o menys, corresponia a un ideal petit burgès. La realitat aixafa l'ideal amb platges plenes de gernacions, amb estrangers borratxos de sangria i cervesa alemanya, amb l'angúnia de l'arena, la xafigor i l'implacable sol del migdia amb anuncis de corrides a la plaça de Girona.

Tots els plaers demanen clarobscur. La nit és més perfecta, amb un vi perlejant de frescor i una companyia plena i amable, que no pas la llum zenital del migdia. La solitud és més plaent que la gernació, i la cúpula verda d'uns til·lers, parlant entre amics, pot ser més amable que la conversa sobre jugadors de futbol arran de platja.

Ara, la nostra classe dirigent s'ha encaterinat de la visió del mar. Veure la mar, si és possible a primera línia de mar, ha estat el desig de tots els estiuejants benestants de la plana de Lleida. Poder abocar el cafè primer del dematí en la tassa tot just endevinada després de l'abisme de la son és un plaer de primera magnitud. Aixecar la verda persiana, amb lleganyes als ulls i veure l'immòvil mar de tots els estius és un plaer conegut, repetit, que no defrauda. Després el dia s'omple de veus, de salabor de mar, de sensació líquida d'ingravedesa. De mar, brillant com un espill. El dia mor amb una passejada pel llom bru de la platja, i sense haver fet res sinó vegetar i flotar en l'aigua, sembla un dia ple, intens, inacabable. L'estiu, sense l'angúnia del treball, sembla una casa fresca i ampla, amb un jardí amb cinc arbres i un safareig on naveguen animals exòtics. A l'estiu, el temps s'estira, s'eixampla, com si mai no s'hagués d'esgotar. Sempre que no hakis de treballar, és clar.

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà

El Segle, 30-7-00